

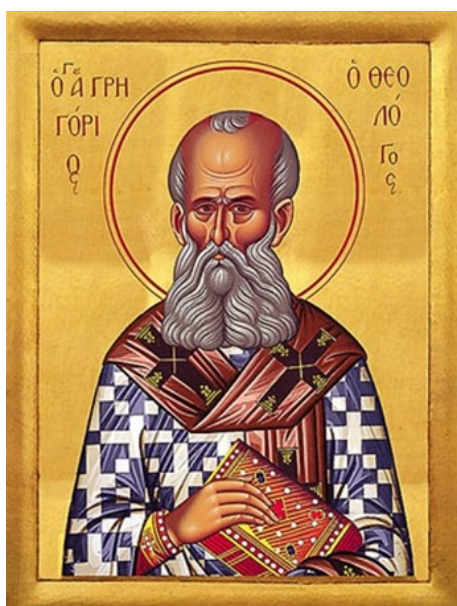
MAGNIFICAT

GAZETKA PARAFIALNA KATEDRY LWOWSKIEJ

NUMER 10

PAŹDZIERNIK 2024

ŚWIĘTY GRZEGORZ Z NAZJANZU

Grzegorz urodził się w roku 329 lub 330 w Arianzie, w pobliżu Nazjanzu w Kapadocji (obecnie Turcja). Podobnie jak św. Bazyli Wielki, pochodził z rodziny świętych. Świętą była jego babka – Nonna, brat – św. Cezary i siostra – św. Gorgonia. Ojciec św. Grzegorza, również Grzegorz, był biskupem Nazjanzu. Pierwsze nauki Grzegorz pobierał w Nazjanzie (337-343) u swego wuja Amfilochiusza (uczył go krasomówstwa), studia średnie odbył w Cezarei Kapadockiej (343-349), a następnie

udał się na studia wyższe retoryki do Cezarei Palestyńskiej (349-352), gdzie zapoznał się z nauką Orygenesisa i stał się odtąd jego wielbicielem. W tym czasie podążył do Aleksandrii (351-352), gdzie metropolitą był wówczas sławny św. Atanazy Wielki. W samą Wielkanoc przyjął chrzest, mając 28 lat (358). Na dalsze studia udał się do Aten, gdzie odbywał je wraz ze św. Bazylim Wielkim (352-358). Po powrocie do ojczyzny zajął się administrowaniem rodzinnym majątkiem (359-361). W uroczystość Bożego Narodzenia z rąk ojca otrzymał święcenia kapłańskie i odtąd pomagał mu w duszpasterstwie i w zarządzaniu diecezją (361-363). Grzegorz pragnął jednak życia pustelniczego. Udał się więc do Neocezarei w Poncie, gdzie przebywał już wtedy św. Bazyli (363-364). Posłuszny jednak ojcu wrócił do Nazjanzu i nadal pomagał mu w zarządzaniu diecezją (364-371). Kiedy św. Bazyli został metropolitą w Cezarei Kapadockiej (372), w tym samym roku namówił Grzegorza, by przyjął biskupstwo w Sasimie. Grzegorz nie czuł się dobrze na tym urzędzie i dlatego usunął się do klasztoru św. Tekli w Seleucji Izauryjskiej, gdzie spędził cztery lata (375-379).

W TYM NUMERZE:

ŚW. GRZEGORZ	2
PIKNIK	3
RÓŻANIEC	4
ORGANY	5
POMOC DLA CHÓRU	6
ŚWIĘCI	7
	-
	15
PETYCJA	16
PLENER	17
REMONT	18
TYDZIEŃ KULTURY	19

Po wkroczeniu cesarza Teodozego I Wielkiego do Konstantynopola, Grzegorza powołano na metropolitę Konstantynopola. Cesarz uroczyście wprowadził go do katedry Hagia Sofia. Od maja do lipca 381 roku odbywał się w Konstantynopolu sobór powszechny. Przewodniczył mu biskup Antiochii, Melecjusz, a po jego nagłej śmierci – Grzegorz. Na soborze tym metropolitom Konstantynopola, Aleksandrii, Antiochii i Jerozolimy przyznano tytuł patriarchów. Grzegorz był więc pierwszym patriarchą Konstantynopola. Wkrótce jednak zrzekł się tej godności i udał się do Karbala Arianos, gdzie oddał się wyłącznie kontemplacji i pracy pisarskiej (382).

Zmarł w rodzinnym Arianzie w roku 389 lub 390. Data jego zgonu nie jest pewna (tradycja prawosławna podaje 25 stycznia 389 r.). Cesarz Konstantyn II (912-959) sprowadził jego relikwie z Arianzu do Konstantynopola, gdzie umieścił je w kościele Dwunastu Apostołów. Obecnie część tych relikwii znajduje się w Rzymie, w bazylice św. Piotra (w kaplicy św. Grzegorza), w klasztorze benedyktynek S. Maria in Campo Marzio oraz w Mantui w kościele św. Andrzeja.

Wspomnienie św. Grzegorza obchodzi się wraz ze wspomnieniem św. Bazylego. Jak na ziemi łączyła ich przyjaźń, tak po śmierci łączy ich wspólna chwała.

Grzegorz był wielkim teologiem, humanistą i poetą. Spuścizna literacka po nim jest bardzo bogata. Na pierwszym miejscu wypada wymienić jego kazania. Pozostało ich do naszych czasów czterdzieści pięć. Obszerna kiedyś musiała być jego korespondencja, skoro do dziś zachowało się szczęśliwie aż 245 listów. Grzegorz zasłynął ponadto jako jeden z największych poetów Kościoła Wschodniego. Ocalało aż 507 jego poetyckich utworów. Opiewa w nich tajemnice wiary, swoje osobiste przeżycia, uniesienia mistyczne i wydarzenia współczesne. Jest patronem bazylianów i poetów.

NABOŻEŃSTWO RÓŻAŃCOWE

W październiku codziennie w naszej Katedrze odprawiane jest Nabożeństwo Różańcowe. O godz. 17.00 w j. ukraińskim, a w j. polskim po wieczornej Mszy św. o godz. 18.30. W niedzielę Nabożeństwo Różańcowe o godz. 17.30. Do prowadzenia różańca zapraszamy Róże Różańcowe.

Щодня протягом жовтня у нашій Катедрі молимося розарій. Українською мовою о 17.00, а польською після вечірньої Святої Меси о 17.30. У неділю розарій о 17.30. Провадити молитву запрошуємо представників Троянд Живого Розарію.

MINISTRANCI

6 października na Mszy Świętej o 10:15 odbyło się uroczyste wręczenie sutanek i pelerynek ministrantom naszej parafii. Niech to przejście do następnego stopnia posługi w liturgicznej służbie ołtarza będzie nie tylko wyróżnieniem, ale i zachętą do duchowego rozwoju i świadczenia wiary chrześcijańskiej całym życiem. Króluj nam Chryste zawsze i wszędzie!

PIKNIK POLONIJNY

Fundacja
**POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE**
im. Jana Olszewskiego

W sobotę, 5 października, w naszym ośrodku rekolekcyjnym w Lubeli odbył się piknik Polonijny "Z Polską w sercu". Była to piękna okazja dla naszych parafian do integracji kulturo-

Ministerstwo Spraw Zagranicznych

wej Polaków i Ukraińców. Celem projektu była promocja Polski, integracja kulturowa Polaków i Ukraińców. Wspólne śpiewanie polskich i ukraińskich pieśni ludowych, tańce, zabawy i ognisko - recepta na udany dzień w dobrym towarzystwie. Projekt został sfinansowany przez MSZ RP w ramach konkursu „Polonia i Polacy za granicą 2024 - wydarzenia i inicjatywy polonijne”, a także przy wsparciu Fundacja „Pomoc Polakom na Wschodzie” im. Jana Olszewskiego .

W piątek, 18 października, o 16.45 dzieci naszej parafii dołączyły się do akcji modlitwowej „Milion dzieci modli się na różańcu”. To inicjatywa, która zgromadziła dzieci z całego świata, w jednym dniu na wspólnej modlitwie w intencji jedności i pokoju na świecie.

My modliliśmy się szczególnie o pokój dla Ukrainy i o zakończenie wojny.

**ПЕРЕДШЛЮБНІ НАУКИ
ВЕРЕСЕНЬ - ЖОВТЕНЬ 2024**

БУДЬ ВІДПОВІДАЛЬНИМ
У СВОЄМУ ВИБОРІ

<p>О. РОМАН БРОДА 24.09.2024 Подружжя – це покликання</p> <p>П. ЯНІНА АНДРЕЙЧУК 01.10.2024 Відповідальність за дарунок нового життя</p> <p>С. ГЕЛЕНА ГОНГАЛО 08.10.2024 Розмова, діалог, спілкування</p> <p>О. ЯЦЕК КОЦУР 15.10.2024 Подружжя – це Божий задум любові</p> <p>П. МАРІЯ ТИМОШЕНКО 22.10.2024 Як розв'язувати конфлікти? Подружжя у щасті та нещасті</p>	<p>П. ВІТА ЯКУБОВСЬКА 27.09.2024 Від симпатії до подружньої любові</p> <p>О. АНДРІЙ БЕЗКОРОВАЙНИЙ 04.10.2024 Відповідальне батьківство</p> <p>О. СЛАВОМИР БИСТРИ 11.10.2024 Подружжя присяга - що означає?</p> <p>П. ЯНІНА АНДРЕЙЧУК 18.10.2024 Заперечення відповідального батьківства (злочини супроти життя)</p> <p>О. РОМАН БРОДА П. ВІТА ЯКУБОВСЬКА 25.10.2024 Зустріч з батьками</p> <p>О. РОМАН БРОДА 29.10.2024 Сповідь – акт примирення. Чисте серце рятує подружжя</p>
--	--

ІНФОРМАЦІЯ

Передподружні науки відбуваються у вівторки та п'ятниці о 19:30 год. в конференцзалі св. Йосифа Більчевського, Римокатолицька Базилика Успіння ПДМ Львів – ПЛ. Катедральна, 1

О. РОМАН БРОДА ТЕЛ.: 096-667-99-21 www.lwowskabazylika.org.ua

ZAPRASZAMY

**DO
ŚWIETLICY
PRZY
PARAFII
KATEDRALNEJ**

**ŚWIETLICA CZYNNA:
OD PONIEDZIAŁKU DO PIĄTKU W GODZ. 13.00 - 18.00**

**ZAPEWNIAMY POMOC W ODRABIANIU LEKCJI
ORAZ ZAJĘCIA DODATKOWE**

**ZAINTERESOWANYCH
PROSIMY
O KONTAKT Z S.LIDIA
+380971031808**

RENOWACJA ORGANÓW

Trwają prace przy montażu i harmonizacji organów, które prawie cztery lata temu zostały zdemontowane w celu naprawy i renowacji. Instrument ten w trzech etapach uzyskał swoje ostateczne i znane dla wielu pokoleń lwowian brzmienie. „Urodzony” w latach 30. XIX w. w warsztacie Romana Ducheńskiego, 50 lat później został częściowo zrekonstruowany w warsztacie Ignacego Żebrowskiego, a w 1899 roku pracował nad nim warsztat Jana Śliwińskiego, który w tym czasie i do 1903 roku był największą i najbardziej znaną instytucją tworzenia i naprawy organów w Galicji. Z biegiem czasu instrument utracił część swojej funkcjonalności i wymagał naprawy i rekonstrukcji, a prospekt organowy – prac restauratorskich. Pracy podjęła się na zlecenie Instytutu Polonika polska pracownia Ars Organum Adama Olejnika z miejscowości Głogusz koło Świebodzina. Według pana Adama Olejnika największym wyzwaniem dla jego instytucji był demontaż, pakowanie i transport instrumentu ze Lwowa do Polski. Jeśli chodzi o naprawy i renowacje na miejscu, każdy pracownik warsztatu wie, co robić. I tak po kilku latach żmudnej pracy, polegającej na odtworzeniu i konserwacji elementów czynnych oraz odtworzeniu uszkodzonych, organy katedry lwowskiej stopniowo wracają na swoje miejsce. Warto dodać, że wszystkie uszkodzone elementy tego wyjątkowego instrumentu, które należało odtworzyć, zostały wykonane przy użyciu technologii z epoki, w której organy powstawały. Dziś trwa strojenie organów; dobiegają końca prace montażowe i stolarskie, a już niedługo pod gotyckimi sklepieniem katedry lwowskiej rozbrzmiewać będzie wyjątkowy dźwięk.

Ministerstwo
Spraw Zagranicznych

Projekt finansowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej w Konkursie „Polonia i Polacy Za Granicą 2024 – Media i Struktury”

Zadanie publiczne pod nazwą: „Polska ostoja. Wzmacnianie organizacji polskiej mniejszości na Ukrainie- cz. II” realizowane przez Fundację Wolność i Demokracja.

Dzięki środkom z dotacji udzielonej Fundacji Wolność i Demokracja przez MSZ w ramach projektu skierowanego na wsparcie i utrzymanie struktur polonijnych „Polska ostoja. Wzmacnianie organizacji polskiej mniejszości narodowej na Ukrainie”, skierowany na zakup elementów nagłośnienia, chór Katedry Lwowskiej im. św. Jana Pawła II otrzymał zestaw mikrofonów oraz konsoly mikerskiej. Dziękujemy za pomoc w realizacji tego projektu i cieszymy się, że po zamontowaniu i ustawieniu mikrofonów chór i organy wybrzmiewają znakomicie. Projekt finansowany przez Ministerstwo Spraw zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej w Konkursie „Polonia i Polacy za granicą 2024 - media i struktury”.

Міністерство закордонних справ
Республіка Польща

Проект профінансований Міністерством закордонних справ Республіки Польща в рамках конкурсу «Полонія та поляки за кордоном 2024 – структури та медія»

Проект реалізується в рамках публічного завдання «Польська остоя – зміцнення організації польської меншини в Україні II», що реалізується Фондом Свобода і Демократія

ŚWIĘCI I BŁOGOSŁAWIENI W LITURGII W PAŹDZIERNIKU

1 października — św. Teresa z Lisieux. Zbyt młoda i chorowita ... to był problem dla ludzi, ale nie dla Boga. Została najmłodszym Doktorem Kościoła, choć nigdy nie odbyła studiów teologicznych. Jest patronką misji, choć na nie nigdy nie pojechała. Chciała być świętą ... i nią została. Mistrzyni życia duchowego – Teresa od Dzieciątka Jezus – święta, która żyła wielkimi pragnieniami. rzeżożona Karmelu widząc wątłą piętnastolatkę, nie uwierzyła, że ta podoła trudom surowego zakonnego życia. Kiedy dziewczyna prosiła biskupa o zgodę na wejście od zakonnej wspólnoty, ten odwołał się do obowiązującego prawa – była zbyt młoda. Kiedy próbowała uzyskać zgodę papieża – również się nie udało. Musiała czekać, ale kiedy wreszcie przekroczyła bramę klasztoru zdecydowała – *„chcę być świętą...”* i została, bo jak czuła *„dobry Bóg nie dawałby mi pragnień nierealnych, więc, pomimo że jestem tak małą, mogę dążyć do świętości. Niepodobna mi się stać wielką, powinnam znosić siebie taką jaką jestem... Chcę znaleźć sposób dostania się do nieba, jakąś małą, bardzo prostą i bardzo krótką drogą...”* Mała... ten przymiotnik pojawił się w poprzednim zdaniu kilka razy i ta, którą Kościół wspomina w liturgii 1 października – jest również nim określana – święta Teresa od Dzieciątka Jezus, Teresa z Lisieux – Mała Tereska – najmłodszy Doktor Kościoła. Święta, która choć nie odbyła regularnych studiów teologicznych, została w swoim krótkim, naznaczonym chorobą i ogromnym cierpieniem życiu obdarowana dojrzałością, głębią i wielkim bogactwem życia duchowego. Jest jego wielką mistrzynią – choć sama nazywała tę drogę – *„małą drogą dziecięctwa Bożego”*.

2 października —śś. Aniołowie Stróżowie. Aniołom oddawano cześć już w liturgii starochrześcijańskiej, czego przejawem jest modlitwa do Anioła Stróża: Aniele Boży, Stróże mój, Ty zawsze przy mnie stój. Jest ich **dziewięć** chórów, mianowicie: Aniołowie, Archaniołowie, Moce, Potęgi, Państwa, Księstwa, Trony, Cherubiny i Serafyny.

3 października—św. Franciszek Borgiasz SJ. Skupiał się na rozwoju Towarzystwa Jezusowego, duchowym przygotowaniu jego nowych członków i szerzeniu wiary w wielu częściach Europy. Był odpowiedzialny za założenie misji jezuickich na Florydzie, w Meksyku i Peru . Franciszka Borgię często uważa się za drugiego założyciela jezuitów.

4 października—Św. Franciszek - Jan Bernardone - przyszedł na świat w 1182 r. w Asyżu w środkowych Włoszech. Urodził się w bogatej rodzinie kupieckiej. Jego rodzice pragnęli, by osiągnął on stan szlachecki, nie przeszkadzali mu więc w marzeniach o ostrogach rycerskich. Nie szczydzili pieniędzy na wystawne i kosztowne uczyty, organizowane przez niego dla towarzyszy i rówieśników. Jako młody człowiek Franciszek odznaczał się wrażliwością, lubił poezję, muzykę. Ubierał się dość ekstrawagancko. Został okrzyknięty królem młodzieży asyjskiej. W 1202 r. wziął udział w wojnie między Asyżem a Perugią. Przygoda ta zakończyła się dla niego niepowodzeniem i niewolą. Podczas rocznego pobytu w więzieniu Franciszek osłabł i popadł w długą chorobę. W roku 1205 uzyskał ostrogę rycerską (został pasowany na rycerza) i udał się na wojnę, prowadzoną między Fryderykiem II a papieżem. W tym czasie Bóg wyraźniej zaczął działać w życiu Franciszka.

W Spoleto miał sen, w którym usłyszał wezwanie Boga. Powrócił do Asyżu. Postanowił zamienić swoje bogate ubranie z żebrakiem i sam zaczął prosić przechodzących o jałmużnę. To doświadczenie nie pozwoliło mu już dłużej trwać w zgiełku miasta. Odał się modlitwie i pokucie. Kolejne doświadczenia utwierdziły go w tym, że wybrał dobrą drogę. Pewnego dnia w kościele św. Damiana usłyszał głos: "Franciszku, na praw mój Kościół". Wezwanie zrozumiał dosłownie, więc zabrał się do odbudowy zrujnowanej świątyni. Aby uzyskać potrzebne fundusze, wyniósł z domu kawał sukna. Ojciec zareagował na to wydziedziczeniem syna. Pragnąc nadać temu charakter urzędowy, dokonał tego wobec biskupa. Na placu publicznym, pośród zgromadzonego tłumu przechodniów i gapiów, rozegrała się dramatyczna scena między ojcem a synem. Po decyzji ojca o wydziedziczeniu Franciszek zdjął z siebie ubranie, które kiedyś od niego dostał, i nagi złożył mu je u stóp, mówiąc: "Kiedy wyrzekł się mnie ziemski ojciec, mam prawo Ciebie, Boże, odtąd wyłącznie nazywać Ojcem". Po tym wydarzeniu Franciszek zajął się odnową zniszczonych wiekiem kościołów. Zapragnął żyć według Ewangelii i głosić nawrócenie i pokutę. Z czasem jego dotychczasowi towarzysze zabaw poszli za nim. 24 lutego 1208 r. podczas czytania Ewangelii o rozesłaniu uczniów, uderzyły go słowa: "Nie bierzcie na drogę torby ani dwóch sukien, ani sandałów, ani laski" (Mt 10, 10). Odnalazł swoją drogę życia. Zrozumiał, że chodziło o budowę trudniejszą - odnowę Kościoła targanego wewnętrznymi niepokojami i herezjami. Nie chcąc zostać uznanym za twórcę kolejnej grupy heretyków, Franciszek spisał swoje propozycje życia ubogiego według rad Ewangelii i w 1209 r. wraz ze swymi braćmi udał się do Rzymu. Papież Innocenty III zatwierdził jego regułę. Odtąd Franciszek i jego bracia nazywani byli braćmi mniejszymi. Wrócili do Asyżu i osiedli przy kościele Matki Bożej Anielskiej, który stał się kolebką Zakonu. Franciszkowy ideał życia przyjmowały również kobiety. Już dwa lata później, dzięki św. Klarze, która była wierną towarzyszką duchową św. Franciszka, powstał Zakon Ubogich Pań - klaryski. Franciszek wędrował od miasta do miasta i głosił pokutę. Wielu ludzi pragnęło naśladować jego sposób życia. Dali oni początek wielkiej rzeszy braci i siostr Franciszkańskiego Zakonu Świeckich (tercjariatwu), utworzonemu w 1211 r. W tym też roku Franciszek wybrał się do Syrii, ale tam nie dotarł i wrócił do Włoch. W 1217 r. zamierzał udać się do Francji, lecz został zmuszony do pozostania we Włoszech. Uczestniczył w Soborze Laterańskim IV. Z myślą o ewangelizacji pogan wybrał się na Wschód. W 1219 r. wraz z krzyżowcami dotarł do Egiptu i tam spotkał się z sułtanem Melek-el-Kamelem, wobec którego świadczył o Chrystusie. Sułtan zezwolił mu bezpiecznie opuścić obóz muzułmański i dał mu pozwolenie na odwiedzenie miejsc uświęconych życiem Chrystusa w Palestynie, która była wtedy pod panowaniem muzułmańskich Arabów. W 1220 r. Franciszek wrócił do Italii. Na Boże Narodzenie 1223 r., podczas jednej ze swoich misyjnych wędrówek, w Greccio zainscenizował religijny mimodram. W żłobie, przy którym stał wół i osioł, położył małe dziecko na sianie, po czym odczytał fragment Ewangelii o narodzeniu Pana Jezusa i wygłosił homilię. Inscenizacją owego "żywego obrazu" dał początek "żłóbkom", "jasełkom", teatrowi nowożytnemu w Europie. 14 września 1224 r. w Alverni, podczas czterdziestodniowego postu przed uroczystością św. Michała Archanioła, Chrystus objawił się Franciszkowi i obdarzył go łaską stygmatów - śladów Męki Pańskiej. W ten sposób Franciszek, na dwa lata przed swą śmiercią, został pierwszym w historii Kościoła stygmatykiem.

5 października— św. Faustyna Kowalska. Zasadniczym zadaniem Siostry Faustyny było przekazanie Kościołowi i światu orędzia Miłosierdzia, które jest przypomnieniem biblijnej prawdy o miłości miłosiernej Boga do każdego człowieka, wezwaniem do zawierzenia Mu swego życia i czynnej miłości wobec bliźnich. Pan poprosił Siostrę Faustynę, aby modliła się szczególnie za grzeszników o godzinie trzeciej po południu, w chwili Jego śmierci na krzyżu. Jest to godzina wielkiego miłosierdzia dla świata i może być momentem refleksji nad Jego Męką i Śmiercią za nas. Maria Faustyna została zapisana w swoim Dzienniczku, który prowadziła na specjalne życzenie Pana Jezusa i swoich spowiedników. W nim wiernie zapisała wszystkie życzenia Pana Jezusa, a także opisała spotkania swojej duszy z Nim. Sekretarka Mojej najgłębszej tajemnicy — Pan Jezus powiedział do Sr.

6 października—bł. Jakub de San Vitores SJ. Dydak Alojzy de San Vitores, również Jakub Alojzy de San Vitores (ur. 12 listopada 1627 w Burgos, zm. 2 kwietnia 1672 na wyspie Guam – hiszpański jezuita (SJ), męczennik chrześcijański, błogosławiony.

7 października—Najświętsza Maryja Panna Różańcowa. tytuł używany przez wyznawców katolicyzmu w określeniu do Maryi. W odmienności od innych tytułów i wezwań maryjnych, ten tytuł nie jest związany z określonym wizerunkiem, figurą, sanktuarium, kościołem, a z modlitwą i nabożeństwem różańcowym.

8 października—Pelagia czczona jest jako opiekunka aktorek. Jeśli chcielibyśmy odnaleźć jej wizerunek w ikonografii powinniśmy wypatrywać młodej pokutnicy. Jako atrybuty pojawiają się przy niej: krzyż oraz instrument muzyczny.

9 października— bł. Wincenty Kadłubek. pierwszy polski kronikarz, autor Kroniki Polskiej, przez kilkanaście lat pełnił urząd biskupa krakowskiego, jednak zrzekł się tej funkcji i resztę życia spędził jako mnich w opactwie cysterskim w Jędrzejowie.

10 października—bł. Angela Truszkowska. Zofia Kamila Truszkowska herbu Trzaska (ur. 16 maja 1825 w Kaliszu, zm. 10 października 1899 w Krakowie) – założycielka zgromadzenia sióstr felicjanek, błogosławiona katolicka, dziewica.

11 października— św. Jan XXIII. Urodził się we Włoszech 25 listopada 1881 r. jako Angelo Giuseppe Roncalli, w biednej rodzinie chłopskiej. Jego matka była osobą bardzo religijną. Urodziła 11 dzieci, z których Angelo przyszedł na świat jako czwarty. Charakteryzowała go niezwykła dobroć, ciepło i pogoda ducha. Mając 12 lat wstąpił do niższego seminarium duchownego w Bergamo, które było wówczas jednym z najbardziej prestiżowych miejsc kształcenia przyszłych księży. Tam też został przyjęty do III Zakonu św. Franciszka (1 marca 1896 r.). Po otrzymaniu stypendium za wyniki w nauce, rozpoczął naukę w Papieskim Seminarium Rzymskim. W 1902 roku przerwał naukę na rok, żeby odbyć służbę wojskową. Po jej zakończeniu obronił doktorat z teologii i przyjął święcenia kapłańskie. Rok po podjęciu nauki w seminarium zaczął spisywać swoje notatki duchowe i kontynuował tę pracę aż do późnej starości. Jego zapiski wydane zostały pod tytułem "Dziennik duszy". W 1903 roku napisał w nim między innymi: "Bóg pragnie, abyśmy podążali wzorem świętych poprzez czerpanie z życiodajnej esencji ich cnót, a następnie przerabianie jej na swój własny sposób, adaptowanie do naszych indywidualnych możliwości i okoliczności życia. Gdyby św. Alojzy był taki, jak ja, stałby się świętym w zupełnie inny sposób". Jako młodemu księdzu powierzono mu funkcję sekretarza biskupa Bergamo, Giacomo Radiniego Tedeschi. W tym czasie wykładał też w seminarium, redagował biuletyn "Życie diecezjalne", współpracował

również z innym lokalnym pismem katolickim, a także był duszpasterzem Akcji Katolickiej. Inspirowała go zwłaszcza postawa świętych: Karola Boromeusza, Franciszka Salezego i Grzegorza Barbarigo. W 1925 mianowany został oficjałem w Bułgarii i arcybiskupem Areopolis. Jako swoje hasło biskupie Angelo Roncalli wybrał *Obedientia et Pax* (Posłuszeństwo i pokój). W późniejszych latach pełnił funkcję kolejno: apostołskiego delegata w Bułgarii, w Turcji i Grecji oraz nuncjusza apostołskiego w Paryżu. Tę ostatnią funkcję sprawował już w czasie trwania II wojny światowej. W 1953 roku Angelo Roncalli został mianowany kardynałem i patriarchą Wenecji. Prezydent Francji, Vincent Auriol, powołał się na stary przywilej francuskich królów i sam włożył czerwony kapelusz na głowę kardynała Roncalli w czasie ceremonii w Pałacu Elizejskim. Z tego okresu przyszedł papież zapamiętał pewne humorystyczne zdarzenie, kiedy to na jednym z oficjalnych przyjęć, na jakie został zaproszony, pojawiła się kobieta w sukni z zadziwiająco dużym dekoltem. Zwróciło to uwagę nie tyle na samą kobietę, co na kardynała - goście przyglądali się jego reakcji na odsłonięte kobiece wdzięki. Po przyjęciu kardynał podszedł do kobiety, wręczył jej czerwone jabłko i zapytał: "Pamięta Pani, co uświadomiła sobie Ewa, kiedy zjadła jabłko?". W 1958 roku, po śmierci Piusa XII, podczas trzydniowego konklawe, kard. Roncalli został wybrany papieżem. Jego pierwszą reakcją był strach i zmieszanie wyrażone w słowach: *tremens factus sum ego timero* (drzę i lękam się). Ufny w wybór biskupów i Bożą Opatrzność, Angelo Roncalli przyjął wybór konklawe, a wraz z nim imię Jana XXIII. Przez zebranych na konklawe biskupów był traktowany jako "papież przejściowy". Ich faworytem był arcybiskup Mediolanu Montini, ale ten nie był w tamtym czasie jeszcze kardynałem. Godność tę otrzymał później z rąk samego Jana XXIII, a jeszcze później został jego następcą jako Paweł VI.

Jan XXIII jako papież podbił serca wiernych. Zawsze otwarty na kontakty z prasą, patrzył odważnie w obiektyw aparatu. Był pierwszym papieżem od 1870 r., który odbył oficjalne spotkanie poza Watykanem. Spotkał się wówczas z więźniami, którzy sami do niego przyjść nie mogli. Słyszał także ze zdystansowanego podejścia do ceremoniału papieskiego. Starał się go przestrzegać, ale z przymrużeniem oka. Anegdotyczna opowieść dotycząca dnia koronacji Jana XXIII na papieża mówi, że kiedy podszedł do niego po błogosławieństwo włoski ordynariusz polowy, zobaczył, jak papież przyjmuje postawę zasadniczą i usłyszał: "Panie generale, melduje się sierżant Roncalli". Przez ludzi zapamiętany został jako papież, który palił fajkę i zawsze się uśmiechał, a przede wszystkim jako papież, który zwołał Sobór Watykański II i na zawsze zmienił historię Kościoła.

Sobór Watykański II zwołano, ku zdziwieniu wielu, na mniej niż 90 lat po kontrowersyjnym Soborze Watykańskim I. Ponadto, pomimo zapewnień sekretarzy, że na przygotowania potrzeba dziesiątek lat - Jan XXIII przewidział tylko kilkanaście miesięcy pomiędzy zwołaniem a rozpoczęciem soboru 11 października 1962 r. Jan XXIII ogłosił osiem encyklik, z których najważniejsze to "*Mater et Magistra*" oraz "*Pacem in terris*". Ta druga adresowana była do "wszystkich ludzi dobrej woli", nawoływała do pokoju między narodami całego świata. Papież ustanowił komisję ds. rewizji prawa kanonicznego, której ostatecznym celem było opracowanie nowego Kodeksu Prawa Kanonicznego (opublikowanego w 1983 r.). Wiele ojcowskiej troski wykazał o "Kościół milczenia", prześladowany na różne sposoby w krajach rządzonych przez komunistów,

m.in. w Polsce.

3 czerwca 1963 roku, o godzinie 19:49 (dzień po Zesłaniu Ducha Świętego), w wyniku krwotoku związanego z wcześniej zdiagnozowanym rakiem żołądka, Jan XXIII zmarł. Jego ostatnie słowa brzmiały: "Nie mam innej woli, jak tylko wolę Boga. *Ut unum sint!*" (Aby byli jedno!). W swoim testamencie, nawiązując do duchowości franciszkańskiej, z jaką związał się we wczesnych latach młodości, pisał: "Pozory dostatku często zasłaniały ukryte ciernie dotkliwego ubóstwa i uniemożliwiały mi dawanie zawsze z taką hojnością, jakiej bym pragnął. Dziękuję Bogu za tę łaskę ubóstwa, które ślubowałem w młodości, ubóstwa ducha, jako kapłan Serca Bożego, i ubóstwa rzeczywistego, co mi dopomogło, by nigdy o nic nie prosić, ani o stanowiska, ani o pieniądze, ani o względy, nigdy, ani dla siebie, ani dla mojej rodziny, czy przyjaciół". Św. Jan Paweł II ogłosił go błogosławionym w 2000 roku, razem z papieżem Piusem IX. W liturgii wspominany jest 11 października - w rocznicę dnia, w którym nastąpiło uroczyste otwarcie Soboru Watykańskiego II.

Jan XXIII został kanonizowany przez papieża Franciszka - wraz z Janem Pawłem II - na placu św. Piotra w Rzymie w niedzielę Miłosierdzia Bożego, 27 kwietnia 2014 r.

12 października—bł. Jan Beyzym SJ. (1850-1912), jezuita, był pionierem pracy misyjnej wśród trędowatych na Madagaskarze. Do dziś zachwyca jego oddanie i heroizm w służbie ludziom praktycznie wykluczonym ze społeczeństwa.

13 października—bł. Honorat Koźmiński. znany zakonnik, kapucyn. Na chrzcie otrzymał aż cztery imiona, ale najbliżsi nazywali go Waclaw. Chciał zostać architektem, studiował w Warszawie. Nagle świat mu się zawalił - został posądzony o spisek przeciwko carowi Rosji i osadzony w ciężkim więzieniu - Cytadeli.

14 października—św. Jan Ogilvie SJ. ang. Saint John Ogilvie (ur. 1579 w Keith w Szkocji, zm. 10 marca 1615 w Glasgow) – szkocki jezuita, ofiara prześladowań antykatolickich, męczennik chrześcijański i święty Kościoła katolickiego, konwertyta, który zdobywając wiedzę filozoficzną i teologiczną przeżył nawrócenie na katolicyzm.

15 października—św. Teresa od Jezusa (z Avili). jest patronką Hiszpanii, miast Avila i Alba de Tormes; karmelitów bosych, karmelitów trzewickowych, chorych - zwłaszcza uskarżających się na bóle głowy i serce, dusz w czyścicu cierpiących. W ikonografii św. Teresa przedstawiana jest w habitach karmelitanki.

16 października—św. Jadwiga Śląska. Została uznana za patronkę Polski, Śląska, archidiecezji wrocławskiej, diecezji w Zgorzelcu, Andechs, Berlina, Krakowa, Trzebnicy, Wrocławia, Europy, małżeństw i rodzin chrześcijańskich, uchodźców oraz pojednania i pokoju. Uważa się ją również za patronkę pojednania polsko-niemieckiego.

17 października— św. Ignacy Antiocheński. jest patronem Kościoła we wschodniej części Morza Śródziemnego i w Afryce Północnej. Jak wynika z jego listów, św. Ignacy Antiocheński był pierwszym, który użył terminu „katolicki” do opisanego całego Kościoła.

18 października—św. Łukasz Ewangelista. był lekarzem i malarzem, według tradycji malował portrety Matki Boskiej. Dopiero kilkanaście lat po śmierci Jezusa nawrócił się, przyjął chrzest, a następnie przyłączył się do św. Pawła i towarzyszył mu w podróżach. Jest autorem jednej z Ewangelii oraz Dziejów Apostolskich.

19 października—bł. Jerzy Popiełuszko. wcześniej Alfons Popiełuszko (ur. 14 września 1947 w Okopach, zm. 19 października 1984 we Włocławku) – polski duchowny

rzymskokatolicki, tercjarz franciszkański, kapelan warszawskiej „Solidarności”, obrońca praw człowieka w PRL, błogosławiony i męczennik Kościoła katolickiego.

20 października—św. Jan Kanty. Urodzony prawdopodobnie w Betsaidzie syn Zebe-deusza i wg tradycji Salome, młodszy brat Jakuba Starszego. Według ewangelii był rybakiem nad jeziorem Genezaret, powołany został przez Jezusa na ucznia wraz z Piotrem i Andrzejem w czasie wspólnego połowu ryb.

21 października—BŁ. JAKUBA STRZEMIĘ, PATRONA ARCHIDIECEZJI LWOWSKIEJ. Urodził się na terenie dzisiejszej archidiecezji krakowskiej ok. 1340 r. Wstąpił do zakonu franciszkanów, gdzie odznaczał się gorliwością i szczególnymi charyzmatami. Został posłany na misje na Ruś i do Mołdawii. W latach 1385-1388 był gwardianem we Lwowie. W 1391 r. został arcybiskupem halickim. Zmarł w 1409 r.

22 października—św. Jan Paweł II. Karol Wojtyła urodził się w Wadowicach. W 1929 r. zmarła jego matka – Emilia z Kaczorowskich. W 1938 r., po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w wadowickim gimnazjum, wraz z ojcem, Karolem, przeniósł się do Krakowa, gdzie rozpoczął studia polonistyczne na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Po wybuchu II wojny światowej i zamknięciu uczelni zaczął pracować jako robotnik w kamieniołomach na Zakrzówku w Krakowie, a następnie w zakładach chemicznych w Borku Fałęckim pod Krakowem. Wspomnienia z tego okresu można odnaleźć w jednym z jego pierwszych utworów literackich, poemacie „Kamień i bezmiar”, który był podpisany pseudonimem Andrzej Jawień. W 1941 r. zmarł ojciec Karola Wojtyły. Podczas okupacji razem z Mieczysławem Kotlarczykiem, przyjacielem z Wadowic, zorganizował w Krakowie konspiracyjny Teatr Rapsodyczny; był jednym z pierwszych jego aktorów i reżyserów. W repertuarze znajdowały się adaptacje dzieł wybitnych polskich klasyków. W 1942 r. wstąpił do konspiracyjnego Arcybiskupiego Seminarium Duchownego w Krakowie. Równolegle studiował filozofię na tajnym Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od 1 sierpnia 1944 do 18 stycznia 1945 r. (do wejściu do Krakowa Armii Czerwonej), ukrywał się wraz z kolegami w pałacu metropolity krakowskiego kard. Adama Stefana Sapiehy. 1 listopada 1946 r., po ukończeniu studiów teologicznych, otrzymał święcenia kapłańskie. Później przez dwa lata kontynuował studia filozoficzne w Rzymie. Przebywał również we Francji, w Belgii i Holandii, prowadząc pracę duszpasterską wśród Polonii. Utrzymywał przy tym żywe kontakty z ruchem Jeunesse Ouvrière Chrétienne (Robotnicza Młodzież Chrześcijańska). Po powrocie do kraju w 1948 r. został wikariuszem w parafii w Niegowici, w powiecie bocheńskim, a w 1949 r. – w parafii św. Floriana w Krakowie. Przygotowywał na Wydziale Teologicznym UJ pracę doktorską pt. „Problemy wiary w pismach św. Jana od Krzyża”, którą obronił w 1948 r. Pięć lat później obronił habilitację na Wydziale Teologicznym UJ na podstawie rozprawy „O możliwości zbudowania etyki katolickiej w oparciu o system Maxa Schelera” (rozprawa ukazała się drukiem w 1959). W 1953 r. został wykładowcą teologii moralnej i etyki społecznej w krakowskim Seminarium Duchownym, a w następnym roku rozpoczął pracę na Wydziale Filozoficznym Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego jako kierownik Katedry i Zakładu Etyki. W 1956 r. został zastępcą profesora tej uczelni, a po roku otrzymał docenturę. W latach 1958–1978 był wykładowcą na KUL.

W lipcu 1958 r. papież Pius XII mianował go biskupem tytularnym – biskupem pomocniczym abp. archidiecezji krakowskiej, Eugeniusza Baziaka. Sakrę biskupią Karol

Wojtyła otrzymał 28 września w bazylice na Wawelu. W wieku 38 lat został najmłodszym członkiem Episkopatu Polski. Po śmierci abp. Baziaka Kapituła Metropolitalna wybrała go w czerwcu 1962 r. na stanowisko wikariusza kapitulnego Archidiecezji Krakowskiej. Rok później, w grudniu 1963 r., został mianowany przez papieża Pawła VI arcybiskupem metropolitą krakowskim, w czerwcu 1967 r. otrzymał zaś kapelusze kardynalski. Od 1969 r. w Episkopacie Polski pełnił przez wiele lat m.in. funkcję wiceprzewodniczącego Konferencji Episkopatu i przewodniczącego Komisji Rady Naukowej Episkopatu. Równocześnie był członkiem watykańskich Kongregacji ds. Kościołów Wschodnich, ds. Duchowieństwa i ds. Kultu Bożego. Brał również aktywny udział w pracach II Soboru Watykańskiego (1962–1965), uczestnicząc we wszystkich czterech sesjach, m.in. jako członek komisji opracowującej i ostatecznie redagującej tzw. schemat XIII, czyli tekst konstytucji „O obecności Kościoła w świecie współczesnym”. Uczestniczył też w redagowaniu konstytucji „O Kościele”, deklaracji „O wolności religijnej” oraz dekretu „O apostołstwie świeckim”. Jesienią 1969 r. odbył półtoramiesięczną podróż do Kanady i Stanów Zjednoczonych, odwiedzając mieszkających tam rodaków. Spotkał się też z członkami hierarchii kościelnej obu krajów. Z nominacji papieża Pawła VI został członkiem Komisji Soborowej dla Apostolstwa Świeckiego. Na nadzwyczajnym zgromadzeniu Synodu Biskupów w październiku 1969 r. przedstawił projekt dokumentu „II Nadzwyczajny Synod Biskupów o sobie”, określonego powszechnie jako dokument Wojtyły. W 1973 r. uczestniczył w Kongresie Eucharystycznym w Melbourne, odwiedził także polskich misjonarzy na Nowej Gwinei i polskie skupiska w Australii, Nowej Zelandii i Tasmanii. Trzy lata później wziął udział w Kongresie Eucharystycznym w Filadelfii. Był członkiem Stałej Rady Sekretariatu Światowego Synodu Biskupów jako przedstawiciel Europy. W marcu 1976 r. został zaproszony specjalnie przez Pawła VI, aby prowadzić w Watykanie doroczne rekolekcje. We wrześniu 1978 r. wchodził w skład delegacji Episkopatu Polski rewizytującej Episkopat RFN. 16 października 1978 r. konklawe wybrało arcybiskupa i metropolitę Krakowa, 58-letniego kard. Karola Wojtyłę na papieża – 264. z kolei zwierzchnika Kościoła katolickiego. Przybrał imię Jan Paweł II na znak symbolicznej kontynuacji przerwanej nagłą śmiercią 33-dniowego pontyfikatu swego poprzednika, Jana Pawła I. Wybór krakowskiego metropolity na papieża był zaskoczeniem dla całego świata, ponieważ po raz pierwszy od 455 lat na Stolicy Apostolskiej zasiadł biskup nie-Włoch. Zaskoczenie było tym większe, że nowy biskup Rzymu pochodził ze słowiańskiego kraju, który w tamtym czasie należał do bloku sowieckiego. W pierwszą pielgrzymkę zagraniczną Jan Paweł II wyruszył do Meksyku. Z kolei pierwszą pielgrzymkę do ojczyzny odbył w dniach 2–10 czerwca 1979 r. Miała ona znaczenie nie tylko dla wolności Kościoła w zniewolonym kraju, lecz również pośrednio przyczyniła się do odzyskania przez Polskę swobód demokratycznych. Zdaniem wielu analityków to, co papież wówczas mówił, miało wpływ na powstanie „Solidarności”. Podczas mszy na pl. Zwycięstwa w Warszawie (2 czerwca) padły historyczne dziś słowa: „I wołam, ja, syn polskiej ziemi, a zarazem ja, Jan Paweł II, papież, wołam z całej głębi tego tysiąclecia, wołam w przeddzień święta Zesłania, wołam wraz z wami wszystkimi: niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi i odnowi oblicze ziemi. Tej ziemi!”. Jan Paweł II przybył do Polski łącznie dziewięć razy. Daty kolejnych pielgrzymek to: 16–23 czerwca 1983, 8–14 czerwca 1987, 1–9 czerwca i 13–20 sierpnia 1991, 22 maja

1995, 31 maja–10 czerwca 1997, 5–17 czerwca 1999 i 16–19 sierpnia 2002 r. Po niespełna trzech pierwszych, niezwykle intensywnych latach pontyfikatu 13 maja 1981 r. papież został ciężko ranny w zamachu na placu św. Piotra, gdzie strzały do niego oddał turecki zamachowiec Mehmet Ali Ağca. Jan Paweł II trafił do kliniki Gemelli w stanie krytycznym. Został uratowany, mimo że sami lekarze wątpili, czy przeżyje. W grudniu 1983 r. papież odwiedził Ağcę w więzieniu w Rzymie. Podczas swej ponad-26-letniej posługi Jan Paweł II ogłosił 14 encyklik. „Redemptor hominis” („Odkupiciel człowieka”) jest pierwszą, programową encykliką, ogłoszoną w marcu 1979 r. Program pontyfikatu papież streścił w zdaniu: „Człowiek jest pierwszą i podstawową drogą Kościoła”. W tym dokumencie podkreślił „niezbywalną godność i wartość każdej osoby ludzkiej bez względu na jej wyznanie czy kulturę”. W 1980 r. została ogłoszona encyklika „Dives in misericordia” („O Bożym miłosierdziu”), która w głównej mierze została poświęcona znaczeniu problematyki miłosierdzia Bożego i moralności chrześcijańskiej. W 1981 r. ukazała się „Laborem exercens” („O pracy ludzkiej”). Została w niej zawarta analiza problematyki pracy ludzkiej we współczesnym świecie. Z kolei „Slavorum Apostoli” („Apostołowie Słowian”) z 1985 r. została poświęcona dziełom misyjnym Kościoła. W kolejnej encyklice – „Dominum et Vivificantem” („O Duchu Świętym w życiu Kościoła i świata”) – ogłoszonej w 1986 r. papież nawiązał do wiary Kościoła sformułowanej na Soborze Powszechnym w Konstantynopolu w 381 r. i wyznawanej do dzisiaj w Credo. W 1987 r. w encyklice „Redemptoris Mater” („Matka Odkupiciela”) ukazał centralne miejsce i rolę Maryi w Kościele. Natomiast w ogłoszonej w 1987 r. „Sollicitudo rei socialis” („Troska o sprawy społeczne”) skoncentrował się na kwestiach społecznych. W 1990 r. ukazała się „Redemptoris Missio” („Misja Odkupiciela”), w której omówił teologiczne podstawy ewangelizacji. Natomiast w 1991 r. ukazała się encyklika „Centesimus annus” („W setną rocznicę encykliki +Rerum Novarum+”). Została ona poświęcona załamaniu się ideologii marksistowskiej i upadkowi systemu komunistycznego. „Veritatis splendor” („Blask prawdy”) została ogłoszona w 1993 r. i omawia zagadnienia moralne. Z kolei w „Evangelium vitae” („Ewangelia życia”) z 1995 r. Jan Paweł II broni wartości, a także nienaruszalności życia ludzkiego. Natomiast encyklikę „Ut unum sint” („Aby byli jedno”) z 1995 r. papież poświęcił działalności ekumenicznej. W roku 1998 ukazała się „Fides et ratio” („Wiara i rozum”) ukazująca relacje zachodzące między wiarą a rozumem. Natomiast ostatnią encyklikę – „Ecclesia in Eucharistia” („O Eucharystii w życiu Kościoła”) – Jan Paweł II ogłosił w 2003 r. Jan Paweł II ogłosił 14 adhortacji, 11 konstytucji apostolskich, 43 listy apostolskie. Zwołał dziewięć konsystorzów, mianował ok. 240 kardynałów (w tym pięciu Polaków) i 2,5 tys. biskupów, wyświęcił ponad 2 tys. księży, kanonizował 482 błogosławionych (w tym 10 Polaków), beatyfikował 1318 osób (w tym 154 Polaków). Przewodniczył pięciu posiedzeniom plenarnym kolegium kardynalskiego, sześciu zgromadzeniom generalnym zwyczajnym synodu biskupów, jednemu zgromadzeniu nadzwyczajnemu synodu biskupów, siedmiu zgromadzeniom specjalnym synodu biskupów. Przyjął ok. 1400 osobistości politycznych oraz wygłosił ok. 4 tys. przemówień (w tym 2,5 tys. za granicą). Odbył 104 apostolskie podróże do 132 krajów, a w ich trakcie odwiedził 900 miast i miejscowości. Pielgrzymki do najodleglejszych geograficznie, religijnie i światopoglądowo krajów wyznaczyły cały rytm i program pontyfikatu, a także jego najważniejsze wydarzenia, zwłaszcza zaś były impulsem do historycznych gestów papieża, wyrażających wolę dialogu, pojednania i wyciągnięcia ręki. Jako pierwszy papież w dziejach Jan Paweł II odwiedził kościół luterński (1983), synagogę (1986) i meczet (2000). W 1986 r. mimo sprzeciwu i za-

strzeżeń niektórych kościelnych dostojników zaprosił przedstawicieli wszystkich wyznań i religii do Asyżu na wspólną modlitwę o pokój. Za nieocenione uważa się jego zasługi dla dialogu katolicko-żydowskiego; dokonał także ważnego otwarcia wobec prawosławia. Choć przedmiotem niemijających dyskusji jest to, do jakiego stopnia „sojusz” polskiego papieża z prezydentem USA Ronaldem Reaganem faktycznie doprowadził do obalenia komunizmu, nie ulega wątpliwości to, że jego słowa oraz gesty stanowiły inspirację dla demokratycznej opozycji w Polsce i innych krajach bloku wschodniego. Wydarzeniem przełomowym w kontaktach z Moskwą było pierwsze spotkanie Jana Pawła II z ówczesnym sowieckim przywódcą Michaiłem Gorbaczowem 1 grudnia 1989 r. w Watykanie. Niezwykle ważną polityczną wymowę miała papieska pielgrzymka na Kubę w 1998 r., choć nie przyniosła ona takich zmian, jakich oczekiwano. Jan Paweł II zgromadził wokół siebie miliony młodych katolików, ustanawiając w 1985 r. Światowe Dni Młodzieży, które stały się największymi masowymi, regularnymi uroczystościami z jego udziałem. Do historii przeszło też jego niezwykle poruszające przemówienie, jakie wygłosił (wręcz wykrzyczał) w Agrigento na Sycylii, gdy wezwał członków mafii, by się nawrócili. 12 marca 2000 r. wykonał jako pierwszy papież w dziejach gest „mea culpa”, określany wręcz jako „niesłuchany”. Prosił o wybaczenie krzywd wyrządzonych przez synów i córki Kościoła przedstawicielom innych religii. Jan Paweł II zmarł 2 kwietnia 2005 r. 1 maja 2011 został beatyfikowany przez Benedykta XVI, a 27 kwietnia 2014 r. kanonizowany przez papieża Franciszka. (PAP)

23 października—św. Józefa Bilczewskiego. Urodził się w Wilamowicach w 1860 r. Wstąpił do seminarium w Krakowie Po święceniach kapłańskich w 1884 r. kontynuował studia w Wiedniu, Rzymie i Paryżu. Był następnie profesorem we Lwowie, gdzie w 1900 r. został arcybiskupem metropolitą. Zmarł w opinii świętości 20. marca 1923 r.

24 października - św. Alojzy Guanella. Był dziewiątym z trzynastorga rodzeństwa. Jako młody chłopiec miał widzenie Maryi, która mu pokazała, co zrobi w przyszłości dla biednych. Stworzył wiele dzieł miłosierdzia, szpitali, szkół, przytułków i domów opieki. Założył dwie rodziny zakonne. 24 października wspominamy św. Alojzego Guanellę, włoskiego duchownego, którego papież Pius XI nazwał ‘Garibaldim miłosierdzia’, bo jego pole działalności dobroczynnej łączyło północne i południowe Włochy.

25 października - św. Daria i Chryzant. byli małżeństwem. Chryzant – według legendy – był Egipcjaninem, a Daria miała urodzić się w Grecji. Mimo złożonego ślubu czystości Chryzant poślubił Darię, po czym małżonkowie przywędrowali do Rzymu.

26 października - bł. Celina Borzęcka. Celina Rozalia Leonarda Chłudzińska-Borzęcka (ur. 29 października 1833 w Antowilu, zm. 26 października 1913 w Krakowie) – żona, matka, wdowa, założycielka (wraz z córką) – zmartwychwstanek (Zgromadzenie Sióstr Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa, CR), błogosławiona Kościoła katolickiego.

27 października - św. Frumencjusz. Frumencjuszowi zezwolono na budowę kościołów chrześcijańskich dla przyjezdnych kupców oraz na ewangelizowanie ludności etiopskiej. Po wyzwoleniu został następnie wyświęcony przez Świętego Atanazego i był pierwszym biskupem Aksum. Jest przedstawiany w szatach biskupich.

28 października - św. Szymon i Juda Tadeusz, Apostołowie. Juda Tadeusz jest patronem od spraw trudnych i beznadziejnych. Św. Szymon Apostoł był najprawdopodobniej bratem Jakuba i Judy Tadeusza oraz bratankiem lub siostrzeńcem samego Jezusa. Wedle tradycji po śmierci Jakuba Starszego i Jakuba Młodszego został kolejnym biskupem Jerozolimy.

t29 października - bł. Michał Rua. (ur. 9 VI 1837 w Turynie, zm. 6 IV 1910 amże) – salezjanin (SDB), kapłan, pierwszy następca św. Jana Bosko i generał zakonu salezjanów, błogosławiony Kościoła rzymskokatolickiego.

30 października - bł. Dominik Collins SJ. Dominik Collins urodził się około roku 1566 w mieście Youghal, w hrabstwie Cork w Irlandii, ale jako niemal dwudziestoletni młodzieniec przeniósł się do Francji. Tam zaciągnął się do wojska i tak dobrze się sprawdził, że wkrótce otrzymał stopień kapitana. Jednak w roku 1598 postanowił prowadzić nowe życie. Podczas pobytu w Hiszpanii wstąpił z ogromną radością serca do nowicjatu Towarzystwa Jezusowego w Santiago de Compostela i tam złożył śluby wieczyste jako brat koadiutor. W roku 1601 wrócił do swojej Irlandii, ale tam 17 czerwca 1602 roku został osadzony w więzieniu przez Anglików, którzy na próżno starali się go nakłonić do odstępstwa od wiary katolickiej. Skazany na śmierć, został powieszony na szubienicy w swoim rodzinnym mieście 31 października 1602 roku. 27 września 1992 roku Jan Paweł II zaliczył go w poczet błogosławionych razem z szesnastoma innymi męczennikami irlandzkimi.

31 października - św. Alfons Rodriguez SJ. (ur. 25 lipca 1531 w Segowii, zm. 31 października 1617 w Palma de Mallorca) – hiszpański jezuita (SJ), furtian, jeden z największych mistyków zakonnych, asceta, święty Kościoła katolickiego.

ТВІЙ ГОЛОС
врятує майбутнє
КАТОЛИЦЬКОЇ СПІЛЬНОТИ

Мета петиції - добитися надання у безоплатне безтровокове користування частини приміщення площею 304,5 кв.м., яке раніше належало католицькій школі та семінарії в Одесі.
Це приміщення необхідне для розвитку нашої спільноти та реалізації важливих соціальних, освітніх і духовних ініціатив. Підтримуючи петицію, ви допоможете Церкві продовжувати служіння, яке приносить користь усім громаді!

petition.kmu.gov.ua/petitions/7313

Нехай Господь благословить Вас за Вашу підтримку!

Zbieramy głosy na petycje co do własności Kościoła rzymskokatolickiego w Odessie.

Zachęcamy wiernych, aby nie tylko sami głosowali, ale by innych zachęcili do wzięcia udziału w tej inicjatywie.

Celem petycji jest uzyskanie bezpłatnego i bezterminowego korzystania z części pomieszczeń należących wcześniej do szkoły katolickiej i seminarium duchownego w Odessie.

Ministerstwo
Spraw Zagranicznych

**Projekt finansowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej
w Konkursie „Polonia i Polacy za Granicą 2024 – Wydarzenia i Inicjatywy Polonijne”**

Zadanie publiczne pod nazwą: „Strefa kultury PL. Wsparcie wydarzeń kulturalnych na Ukrainie” realizowane przez Fundację Wolność i Demokracja.

W dniach od 21 po 24 października w naszym Ośrodku Duszpasterskim w Lubelli odbyły się warsztaty malarskie „Akwarelowa jesień” dla młodzieży polskiej z naszej Parafii Katedralnej. Wyjazd na plener malarski to doskonała okazja, aby dzieci oraz młodzież rozwijała swoje zdolności artystyczne, a jednocześnie zbliżyła się do natury oraz rozwijała swoje talenty w różnych formach integracyjnych.

Uczestnicy mieli okazję pracować pod okiem fachowym okiem absolwentki Szkoły artystycznej im. I. Trusza oraz wychowawców, którzy pomogli im poznać podstawowe techniki malarskie, jak również rozwijać indywidualne zdolności oraz talenty. W pierwszym dniu była możliwość, aby używając własnej fantazji rozmalować figury. Drugi dzień rozpoczął się od krótkiej wycieczki po okolicy, gdzie młodzi artyści szukali inspiracji w przyrodzie. Natomiast w następnych dniach była możliwość, aby na łonie natury malować swoje pejzaże. Każdy uczestnik, od najmłodszych dzieci po starszą młodzież, znalazł coś, co mogło stać się tematem jego pracy. Uczestnicy mogli malować w różnych warunkach oświetleniowych, co pozwoliło lepiej zrozumieć, jak światło wpływa na kolory i kompozycję obrazu.

Program wyjazdu obejmował także zajęcia integracyjne, zabawy, które były doskonałą okazją do budowania relacji w grupie i wzmocnienia więzi. Dodatkowo, była możliwość, aby wspólnie się pomodlić oraz poznać historię niektórych znanych artystów, malarzy sztuk pięknych oraz rolę natury w sztuce na przestrzeni wieków. Między innymi młodzież przygotowała referat o Janie Matejce, który namalował słynny obraz „Bitwa pod Grunwaldem”, oraz słynny obraz bliski naszym sercom „Śluby Jana Kazimierza”, które odbyły się w naszej katedrze 1 kwietnia 1656 roku.

Wyjazd ten nie był tylko po to, aby rozwijać umiejętności artystyczne uczestników, ale również miał na celu nauczyć wrażliwości na otaczający świat, ludzi i aby pozwolić nauczyć się wyrażać swoje emocje za pomocą pędzla i farb.

Na zakończenie pleneru, wszyscy uczestnicy zorganizowali wystawę swoich prac oraz podzielili się doświadczeniem, co im przyniosły te dni wspólnego pobytu w malowniczej Lubelli, co było nie tylko doskonałym podsumowaniem wyjazdu, ale również okazją do podzielenia się swoją twórczością z rówieśnikami w domu, z rodzicami oraz nauczycielami.

Ministerstwo
Spraw Zagranicznych

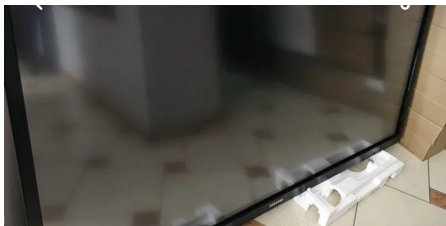
**Projekt finansowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej
w Konkursie „Polonia i Polacy Za Granicą 2024 – Media i Struktury”**

Zadanie publiczne pod nazwą: „Polska ostoja. Wzmacnianie organizacji polskiej mniejszości na Ukrainie- cz. II” realizowane przez Fundację Wolność i Demokracja.

Trwają prace przy „Stworzeniu zaplecza dla działalności młodzieży polskiego pochodzenia w oparciu o Rzymsko-katolicką parafię Bazyliki Metropolitalnej p.w. Wniebowzięcia NMP we Lwowie” realizowanego w ramach projektu „Polska ostoja. Wzmacnianie organizacji polskiej mniejszości na Ukrainie- cz. II”. Będzie to miejsce spotkań o charakterze kulturalno-edukacyjnym, wspólnototwórczym dla młodzieży w wieku 13-18 lat. Zorganizowanie odpowiedniego miejsca dla młodzieży stanie się bodźcem dla aktywizacji w sferze kulturalnej, edukacyjnej: poznawanie kultury i historii Polski; wykorzystanie pożyteczne wolnego czasu. A najważniejsze to ich duchowe wzrastanie. Przeprowadzono już remont kuchni z zapleczem do przygotowania posiłków, odnowiona została również łazienka. Zakupiono urządzenie wielofunkcyjne dla druku materiałów edukacyjnych potrzebnych na spotkaniach. Otrzymaliśmy ekran multimedialny z laptopem, bez których ciężko pracować z współczesną młodzieżą. Realizowany projekt pomoże wzmocnić polską obecność kulturalną w ukraińskim środowisku lokalnym.

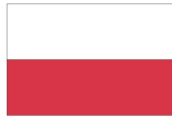

Міністерство закордонних справ
Республіка Польща

**Проект профінансований Міністерством закордонних справ Республіки Польща
в рамках конкурсу «Полонія та поляки за кордоном 2024 – структури та медія»**

Проект реалізується в рамках публічного завдання «Польська остоja – зміцнення організації польської меншини в Україні II», що реалізується Фондом Свобода і Демократія

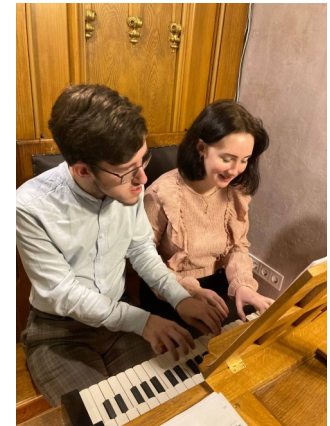

**Projekt finansowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej
w Konkursie „Polonia i Polacy za Granicą 2024 - Wydarzenia i Inicjatywy Polonijne”**

Zadanie publiczne pod nazwą: „Strefa kultury PL. Wsparcie wydarzeń kulturalnych na Ukrainie” realizowane przez Fundację Wolność i Demokracja.

W dniach 20—26 października 2024 r. odbywała się w naszej katedrze jesienna edycja Tygodnia Kultury Chrześcijańskiej. Rozpoczęliśmy go Rotą Marii Konopnickiej (muz. F. Nowowiejski) w wykonaniu naszej parafialnej „Świąteczka”. W ramach tygodnia usłyszeliśmy utwory muzyki religijnej takich polskich autorów jak F. Chopin, J. Pódbielski, F. Nowowiejski, M. Gałęski, S. Moniuszko, F. Surzyński czy utworów zawartych w XVI-wiecznej Tabulaturze Jana z Lublina. Wykonawcy zaprezentowali twórczość kompozytorów w ich historycznym i kulturowym kontekście. Pozwoliło to skonfrontować działalność artystyczną w Polsce z jej odpowiednikami w Europie i świecie. W wykonaniu lwowskich artystów oraz polskich zespołów działających przy parafii katedralnej zabrzmiały utwory zarówno instrumentalne, jak i wokalne. Gościliśmy również scholę „Qui tollis” z Zimnej Wody, miejsca urodzenia polskiego poety, prekursora baroku Mikołaja Sępa Szarzyńskiego. Katedra Łacińska we Lwowie jest szczególnym miejscem dla Polaków. Wydarzenia w niej odbywające się pokazują lokalnej społeczności, „że Polacy nie gęsi i swój język mają” (M. Rej)...również ten język jakim jest kultura chrześcijańska, w tym muzyka.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych

Fundacja
**POMOC POLAKOM
NA WSCHODZIE**
im. Jana Olszewskiego

Katedra Lwowska
NA ŻYWO

PARAFIA BAZYLIKI METROPOLITALNEJ
P.W. WNIEBOWZIĘCIA NMP WE LWOWIE

Plac Katedralny, 1, Lwów, 79008

Tel.: +38(032) 235-56-92

Tel.: +38(032) 235-89-78

Fax: +38(032) 235-87-56

Email: parafia@lwowskabazylika.org.ua

Банківські реквізити:

Релігійна громада РКЦ Парафії Митрополичої
Базиліка Успіння Пресвятої Диви Марії у Галицькому р-
ні м. Львова

Рахунок № UA393253650000002600301363112

> **KredoBank** ЄДРПОУ- 23948477, МФО 325365

Redaktor: ks. Krzysztof Szebla

Dziennikarze: Anna Firman, s. Lidia Ziembowicz, Irena
Pamuła, ks. Aleksander Kusy, Weronika Ursini, Wita
Jakubowska.

Korespondenci: ks. Aleksander Kusy, Sergiusz

Jakubowski, Weronika Ursini

Redaktor techniczny: Józef Helysz

Średni nakład: 450 egz.

Porządek Mszy świętych

NIEDZIELA:

- 7:00 - Msza św. w języku polskim
- 8:00 - Msza św. w języku łacińskim
- 9:00 - Msza św. w języku ukraińskim
- 10:15 - Msza św. w języku polskim (dla dzieci)
- 11:30 - Msza św. w języku polskim (Suma)
- 13:00 - Msza św. w języku polskim
- 15:00 - Msza św. w języku angielskim
- 17:30 - Nieszpory niedzielne
- 18:00 - Msza św. w języku polskim (dla młodzieży)

DNI POWSZEDNIE:

- 7:30 - Msza św. w języku polskim
- 10:00 - Msza św. w języku polskim
- 17:30 - Msza św. w języku ukraińskim
- 18:30 - Msza św. w języku polskim

